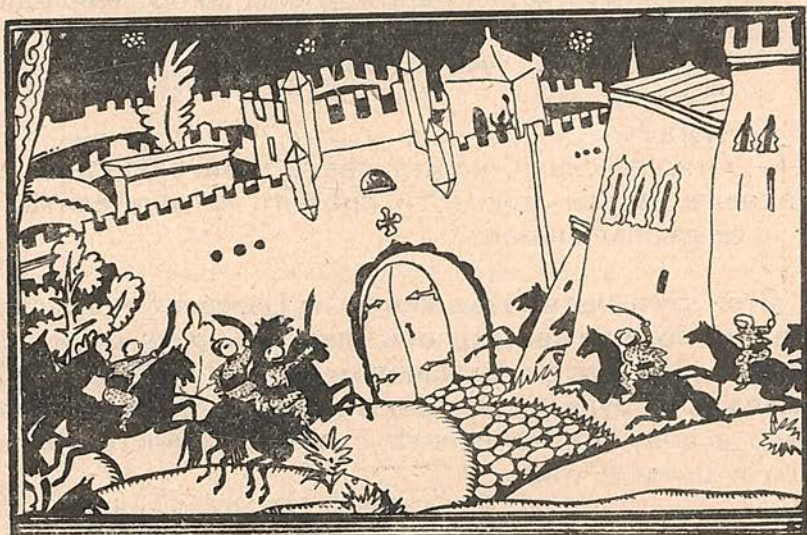

1

ници облѣчени и стистнати ножове въ ѹржце, спѣха страшно уморенитѣ войници. Бѣше тъмна нощъ и само шумътъ на Янтра тревожеше тѣхния послѣденъ сънь. Нѣмаше нито една звезда на небето.

Царътъ мина между заспалитѣ, отиде при огъня и взе една горяща главня, вдигна я нагоре. Жълточервенъ пламъкъ огрѣ лицата на бранницитѣ, блеснаха ризницитѣ и щитоветѣ имъ. Очитѣ на царъ Ивана подириха Бога въ тъмното небе. Устнитѣ му зашепнаха:

— Чуй ме, ако си решилъ да загинемъ, нека бжде твоята воля! Но нека въ тая главня остане сѣмката на моя народъ. И когато до нѣкога главнята се разлисти и разпери клони, да огрѣ пакъ свободата надъ моята земя!

И той заби горящата главня въ земята, погледна съ болка крепостъта и войницитѣ, които трѣбваше да напусне завинаги, и съ твърди стѣпки слѣзе къмъ желѣзната врата.

И на другия день Царевецъ осѣмна безъ царъ, а ключоветѣ на крепостъта бѣха въ ржцетѣ на турския паша.

Нахлуха страшнитѣ анадолски турци, и не остана камъкъ върху камъкъ стѣ дивнитѣ дворци, отъ якитѣ крепости и каменнитѣ кули.